

Kedves Fiam, Miklós!

Bekerített az Ármány, magához ölelt a Rombolás angyala. Harcunk a magyar Pokollal van - zokogta a költő, a fenséges Költő-király.

Hát ide érkeztünk.

Négy éve, 1992 őszén, a tiszted átvételét követően, egyszer azt kérte tőlem zavart-tétova szavakkal, hogy védjelek meg, ha szükségesnek látszik, önmagadtól.

Most itt ennek az ideje.

Fáj Téged ketrecbe zárt Vadként látni! Eszköze lettél a Zürzavarnak.

Nem jelöltetem magam nyugdíjra.

Harminckilenc esztendőn át illegálisan vagy legalisan az európai ideált képviseltem. Állítólag azok is, akik ma még csak de jure birtokolják a Birodalmat. Majd ők el fognak küldeni, ha akarnak és tudnak. Addig éljen az Apát úr által emlegetett kompromisszum.

De akkor majd nézzenek a szemembe /ne a küldönccel üzenjenek/, indokolják meg írásban az elbocsátásom szükségességét. És védekezni fogok...

Te, saját elhatározásodból nem küldhetsz el, mert nem Te választottál, hanem én választottalak. Gerincroppanás nélkül nem fog ez menni Nekeg. /Palotás még megvédett az öt oldalon kerületi pártbizottságon benyújtott feljelentés nemzeti és katolikus vádjával szemben. Te nem tudnál ugyanezért a jobboldalon?/

/Elfelejtetted volna - szeretett Elsőszülötteden és vele való szereteteli kapcsolaton túl -, hogy Bárdos Kornéllal én előszobáztam Bencédy Jóskánál a pályázatom elfogadásáért? Vagy tudd meg: undorral, de beléptem az igazgatóságod kedvéért a Hazugság Házába, hogy az Országgyűlés Elnökénél eljárjak: vegyen védelmébe a kormánypárt.../

Tudod jól: hézagpótló itt a szerepem; állj az én ügyem mellé.

1996. november 19.

Szomorú barátsággal

Feri bátyuk
(alias: Zebi)